

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBOH – HRDINA

KLIATBA TITANOV

RICK RIORDAN

FRAGMENT

PERCY JACKSON – KLIATBA TITANOV

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Percy Jackson – Zlodej blesku
Percy Jackson – More oblúd

Rick Riordan
Percy Jackson 3 – Kľatba Titanov – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

KLIATBA TITANOV

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

*Venované Topherovi Bradfieldovi,
táborníkovi, ktorý vybudoval špeciálny svet*

OBSAH

1. Moja záchranná akcia dopadne úplne pod psa	6
2. Zástupca riaditeľa spúšťa trňomet	24
3. Bianca di Angelová si volí cestu.....	36
4. Tália podpáli Nové Anglicko.....	53
5. Volám na dno oceána.....	66
6. Starý známy mŕtvy zájde na kus reči	85
7. Všetci okrem koní ma nenávidia.....	103
8. Dávam nebezpečný sľub.....	126
9. Učím sa pestovať zombie.....	137
10. Zničím pár kozmických lodí.....	155
11. Grover dostane lamborghini	165
12. Trénujem snoubording s prasatom	178
13. Navštívime božiu skládku	194
14. Mám priehradný problém.....	220
15. Mlátim sa so strelným dvojníkom Santa Clausa	242
16. Stretneme draka, ktorému hrozne páchne z papule ...	264
17. Nesiem na chrbte pár miliónov kíl.....	286
18. Rozlúčka s kamarátkou	301
19. Bohovia hlasujú o tom, ako nás zabiť.....	310
20. Na Vianoce dostanem nového nepriateľa	328

MOJA ZÁCHRANNÁ AKCIA DOPADNE ÚPLNE POD PSA

V piatok pred vianočnými prázdninami mi mama zbalila veci na spanie a pár vražedných zbraní a odviezla ma do novej internátnej školy. Cestou sme vyzdvihli moje kamošky Annabeth a Táliu.

Presun z New Yorku do Bar Harboru nám zabral osem hodín. Diaľnicu bičoval dážď so snehom. Annabeth, Tália a ja sme sa nevideli už niekoľko mesiacov, ale tá fujavica nás znervózňovala rovnako ako predstava, čo nás čaká, a tak sme toho veľa nenarozprávali. Na rozdiel od mojej mamy. Tá totiž, keď je nervózna, melie viac než inokedy. Keď sme sa konečne dostali k akadémii Westover, už sa stmievalo a mama stihla vytáčať Annabeth a Tálii všetky trápne historky z môjho detstva.

Tália utrela zarosené okienko a vykukla von. „Fíha! To bude teda zábava...”

Budova Westoveru vyzerala ako sídlo nejakého diabolského rytiera. Bola postavená z čierneho kameňa, mala vežičky, úzke okienka a mohutnú dvojité drevenú bránu. Vypínala sa na zasneženom skalnom útese

nad veľkým zamrznutým lesom na jednej strane a sivým rozbúreným oceánom na druhej.

„Vážne nechcete, aby som na vás počkala?“ spýtala sa mama.

„Nie, mami, vďaka,“ pokrútil som hlavou. „Neviem, ako dlho to bude trvať. My to zvládneme.“

„No ako sa dostanete naspäť? Bojím sa o teba, Percy.“

Dúfal som, že sa nečervenám. Akoby nestačilo už to, že ma do bitiek musí voziť autom mama.

„Netrápte sa, pani Jacksonová,“ povzbudivo sa na ňu usmiala Annabeth. Svetlé vlasy mala napchaté pod lyžiarskou čiapkou, spod ktorej jej vykúkali oči sivé ani oceán. „Postaráme sa, aby sa mu nič nestalo.“

Zdalo sa, že mamu to trochu upokojilo. Myslí si o Annabeth, že je to tá najrozumnejšia polobohyňa, aká kedy chodila do ôsmej triedy. Podľa jej názoru mi Annabeth už veľakrát zachránila krk. Jasné, má pravdu, ale to ešte neznamená, že sa mi to páči.

„No tak dobre, decká,“ povzdychla si mama. „Máte všetko, čo potrebujete?“

„Áno, pani Jacksonová,“ prikývla Tália. „Vďaka za odvoz.“

„Máte náhradné svetre? A číslo na môj mobil?“

„Mami...“

„Máš ambróziu a nektár, Percy? A zlatú drachmu pre prípad, že by ste potrebovali kontaktovať tábor?“

„No tak, mami! My to zvládneme. Poďme, baby.“

Mama sa zatvárila trochu ukrivdene, čo ma dosť škrelo, ale už som chcel konečne vypadnúť z auta. Než

by som si mal vypočúť ešte jednu historku o tom, ako rozkošne som v troch rokoch vyzeral vo vani, radšej by som sa zahrabal do snehu a dobrovoľne zamrzol.

Annabeth a Tália vystúpili hneď po mne. Vietor mi prefukoval zimný kabát, akoby do mňa vrážal ľadové dýky.

Len čo mamino auto zmizlo z dohľadu, Tália vyhlásila: „Tvoja mama je super, Percy.“

„Hej, celkom ujde,“ uznal som. „A čo ty? Vídaš sa niekedy so svojou mamou?“

Sotva som to dopovedal, už som to oľutoval. Tália sa vedela tváriť ako čert, najmä vďaka tým pankáčskym handrám, ktoré večne nosila – roztrhanej vojenskej bunde, čiernym koženým nohaviciam, reťazi –, a na čierne podmaľovaným prenikavým modrým očiam. No ten pohľad, ktorým ma sprážila teraz, tromfol všetky jej diabolské výrazy. „Aj keby to bola tvoja starosť, Percy...“

„Radšej poďme dovnútra,“ skočila jej do reči Annabeth. „Grover na nás určite čaká.“

Tália sa pozrela na hrad a otriasla sa. „Máš pravdu. Som zvedavá, čo také objavil, že nás zrazu nutne potrebuje.“

Zahľadel som sa na temné westoverské veže. „Určite nič dobré,“ tipoval som.

Dubové dvere sa z vízganím otvorili a my sme spolu s rozvíreným snehom vpadli do vstupnej haly.

Zmohol som sa len na prekvapený vzdych: „Íha.“

Na stenách obrovskej haly viseli vojenské zástavy a celý arzenál zbraní: staré pušky, bojové sekery a plno ďalších vecí. Vedel som, že Westover je vojenská škola, ale mal som dojem, že ta výzdoba by dorazila každého. A to doslova.

Ruku som spustil k vrečku s Anaklusmom, vražedným guľôčkovým perom. Cítil som, že niečo visí vo vzduchu. Nejaké nebezpečenstvo. Tália si prešla rukou po striebornom náramku, svojom obľúbenom čarovnom predmete. Vedel som, že myslíme na to isté – schýľuje sa k boju.

Annabeth prehodila: „Zaujímalo by ma, kde...“

Dvere za nami sa zabuchli.

„Fa... fajn,“ zakoktal som. „Asi sa tu chvíľu zdržíme.“

Začul som, že z druhého konca haly sa ozýva hudba. Znela ako tanečná.

Batohy sme si schovali za jeden zo stĺpov a vybrali sme sa cez sieň. Prešli sme len kúsok, keď som na kamennej dlážke začul kroky. Z prítmnia sa vynorili nejaký muž so ženou a zamierili k nám.

Obaja mali krátke sivé vlasy a čierne uniformy s červeným lemovaním vo vojenskom štýle. Žena mala jemné fúziky a chlapík bol hladko oholený. Podľa mňa to malo byť skôr naopak. Kráčali nejako meravo, akoby mali na chrbte priviazaný zmeták.

„No?“ vyštekla tá ženská. „Čo tu robíte?“

„Hm...“ Uvedomil som si, že s takýmto niečím som nepočítal. Sústredil som sa na to, ako sa dostať ku

Groverovi a zistiť, čo sa deje, a ani mi nenapadlo, že by sa niekto mohol čudovať, prečo sa v noci vkradli do školy tri deti. V aute sme sa o tom, ako sa dostaneme dovnútra, vôbec nebavili. Vykoktal som: „Madam, my sme len...“

„Ha!“ vyštekol muž, až som nadskočil. „Hostia na ples nemôžu! Nerobte nám tu z toho ž... žungľu!“

Hovoril s nejakým prízvukom – asi francúzskym. Vyslovoval dŕ ako ŕ. Bol vysoký a mal ostré črty tváre ako dravec. Keď hovoril, nozdry sa mu rozťahovali, takže bolo dosť ťažké necivieť mu rovno do nosa, a každé oko mal inej farby – jedno hnedé, druhé modré – ako túlavá mačka.

Čakal som, že nás už-už vyhodí do mrazu, ale potom Tália podišla dopredu a spravila niečo dosť divné.

Prenikavo a hlasno luskla prstami. Možno sa mi to len zdalo, ale akoby jej z ruky vyrazil nápor vetra a prehnal sa po sále. Zaplavil nás a zástavy na stenách zaviali.

„My predsa nie sme nijakí hostia, pane,“ vyhlásila Tália. „My sem chodíme do školy. Pozrite, to som ja Tália. A toto sú Annabeth a Percy. Ôsmaci.“

Učiteľ prižmúril dvojfarebné oči. Netušil som, o čo Tálii ide. Teraz nás s najväčšou pravdepodobnosťou potrestajú za klamstvo a navyše vyhodia do tej fujaviace. No zdalo sa, že ten muž zaváhal.

Pozrel na svoju kolegyňu. „Pani Pulhamová, vy tých študentov poznáte?“

Aj keď sme sa dostali do poriadnej kaše, mal som

čo robiť, aby som nevyprškol do smiechu. Učiteľka, a volá sa Pľuhavová? To je hádam vtip..

Žena zažmurkala, akoby ju práve niekto prebudil z tranzu. „Á... áno. Myslím, že áno, pane.“ Zamračila sa na nás. „Annabeth. Tália. Percy. Čo robíte mimo telocvične?“

Kým sme stihli odpovedať, začul som ďalšie kroky a pribehol k nám Grover, úplne bez dychu. „Vy ste už dorazili! Vy...“

Keď zbadal učiteľov, zarazil sa. „Á, pani Pulhamová, doktor Thorn! Ja, hm...“

„Čo to má znamenať, pán Underwood?“ spýtal sa ten chlap tónom, z ktorého bolo jasné, že Grovera neznáša. „Čo myslíte tým, že dorazili? Tí študenti tu predsa bývajú.“

Grover nahlas preglgol. „Áno, pane. Samozrejme, doktor Thorn. Len som si myslel, že dorazili... ten punč na plese! Bol vynikajúci. A oni ho dorazili!“

Doktor Thorn na nás vrhol nenávistný pohľad. Dospel som k názoru, že jedno oko musí mať umelé. To hnedé? Alebo to modré? Tváril sa, akoby mal sto chuťí zhodiť nás z najvyššej hradnej veže, ale pani Pulhamová zasnene vyhlásila: „Áno, ten punč bol naozaj skvelý. A teraz bežte, všetci. Z telocvične už nesmiete odísť!“

To nám nemusela hovoriť dvakrát. Odporúčali sme sa so samým „Áno, madam“ a „Áno, pane“ a trochu sme sa pri tom aj ukláňali, pretože sa nám zdalo, že sa to celkom hodí.

Grover nás postrkoval halou k miestu, z ktorého vychádzala hudba.

Aj keď som na chrbte cítil pohľady učiteľov, priblížil som sa k Tálii a potichu sa jej spýtal: „Ako si spravila to s tým lusknutím?“

„Myslíš hmlu? Chceš povedať, že Cheirón ti ešte neukázal, ako sa to robí?“

V krku mi navrela nepríjemná hrča. Cheirón bol náš hlavný vychovávateľ v tábore, ale nič také mi nikdy neukázal. Prečo to naučil Táliu, a mňa nie?

Grover nás nahnal k dverám s nápisom TV, čo som rozoznal aj napriek svojej dyslexii.

„To bolo o chlpy!“ vydýchol si Grover. „Vďaka bohom, že ste sa sem dostali!“

Annabeth a Tália Grovera objali. Ja som si s ním poriadne tľapol.

Bolo fajn po toľkých mesiacoch ho zase vidieť. Trochu vyrástol a na brade mu vyrazili ďalšie chlpy, ale inak vyzeral ako vždy, keď sa maskoval za človeka – červená čiapka na kučeravých hnedých vlasoch mu zakrývala kozie rohy, neforemné džínsy a tenisky s falošnými chodidlami maskovali chlpaté nohy a kopytá. Mal na sebe čierne tričko s nápisom. Chvíľku mi trvalo, kým som ho rozlúštil, ale stálo tam „Akadémia Westover: Pešiáci“. Netušil som, či to je niečo ako Groverova hodnosť, alebo len školské heslo.

„Takže čo sa deje?“ spýtal som sa.

Grover sa zhlboka nadýchol. „Našiel som dvoch.“

„Dvoch polokrvných?“ začudovala sa Tália. „Tu?“

Grover prikývol.

Už nájst' jedného polokrvného dalo poriadne za-
brať. Tento rok Cheirón vyhlásil satyrom pohotovosť
a vyslal ich po celej krajine, aby prehľadávali školy od
štvrtej triedy až po strednú a pátrali po možných no-
váčikoch. Nastali zúfale časy. Strácali sme táborníkov.
Potrebovali sme každého nového bojovníka, ktorého
sme objavili. Problém spočíval v tom, že toľko polobo-
hov jednoducho neexistovalo.

„Brata a sestru,“ vysvetľoval. „Majú desať a dvanásť.
Neviem, od ktorého boha pochádzajú, ale sú silní.
Lenže tlačí nás čas. Potrebujem pomoc.“

„A čo obludy?“

„Jedna.“ Grover znervóznel. „Už niečo tuší. Ne-
viem, či to už vie s istotou, ale dnes sa končí polrok.
Určite im nedovolí odísť zo školy, kým si to neoverí.
Možno máme poslednú šancu! Vždy, keď sa k nim
priblížim, hneď sa zjaví a blokuje ma. Neviem, čo
mám robiť!“

Grover vrhol zúfalý pohľad na Táliu. Snažil som sa
nebrať to osobne. Bývali časy, keď sa Grover obracal
na mňa, ale Tália mala väčšiu autoritu. A nielen vďaka
tomu, že jej otec bol Zeus. Ona mala s odrážaním ob-
lúd v reálnom svete väčšie skúsenosti než my všetci
dokopy.

„Dobre,“ vyhlásila. „Tí polokrvní sú na ples?“

Grover prikývol.

„Tak si pôjdeme zatancovať,“ rozhodla Tália. „Kto
je tá obluda?“

„No,“ zatiahol Grover a nervózne sa poobzeral. „Práve ste sa s ňou stretli. Zástupca riaditeľa doktor Thorn.“

Vo vojenských školách platí zvláštne pravidlo: Len čo nastane nejaká výnimočná príležitosť a žiaci sa nemusia navliecť do uniforiem, začnú vyvádzať ako odtrhnutí z reťaze. Asi preto, že inokedy tam treba dodržiavať prísnu disciplínu. Zdá sa im, že si to musia vynahradiť alebo čo.

Po podlahe telocvične sa váľalo plno čiernych a červených balónikov a chalani si ich navzájom kopali do tváří alebo sa pokúšali priškrtiť jeden druhého stuhami krepového papiera, pripevnenými k stenám. Vymaľované baby chodili v skupinkách, ako to majú vo zvyku, ponavliekané do tričiek na ramienka, svetlých nohavíc a topánok, ktoré vyzerali ako nástroje na mučenie. Každú chvíľu sa ako húf piraní prihnali k nejakému chudákovi, obklopili ho, vrieskali a rehúňali sa, a keď mu konečne dali pokoj, mal ten chalan vo vlasoch stuhý a po celej tvári stopy po rúži. Niektorí starší chalani mi pripomínali mňa samého – rozpačito postávali na okraji telocvične a snažili sa schovať, akoby ich každú chvíľu čakal boj o život. A mňa aj čakal...

„Tam sú.“ Grover ukázal na dvojicu mladších detí, ktoré sa o niečom dohadovali na sedadlách za bariérou. „Bianca a Nico di Angelovci.“

Tá baba mala narazenú mäkkú zelenú baretku,

akoby si chcela skryť tvár. Chalan vedľa nej bol očívidne jej mladší brat. Obidvaja mali jemné tmavé vlasy a olivovú pleť a pri rozhovore živo gestikulovali. On práve miešal nejaké karty. Zdalo sa, že sestra mu za niečo nadáva. Stále sa obzerala dookola, akoby cítila, že sa deje niečo čudné.

Annabeth sa spýtala: „Oni... teda, povedal si im to?“

Grover pokrútil hlavou. „Vieš, ako to je. To by ich ohrozilo ešte viac. Len čo si uvedomia, kto sú, ich pach zosilnie.“

Pozrel sa na mňa a ja som prikývol. Nikdy som celkom nepochopil, ako polokrvní „zaváňajú“ obludám a satyrom, ale vedel som, že ten pach môže človeka pripraviť o život. A čím silnejším polobohom sa stane, tým viac vonia oblude ako obed.

„Tak ich vezmíme a vypadnime,“ navrhol som.

Vyrazil som smerom k tým dvom, ale Tália mi položila ruku na plece. Zástupca riaditeľa doktor Thorn vykĺzol z dverí neďaleko bariéry a postavil sa kúsok od di Angelovcov. Ľahostajne kývol naším smerom. To modré oko akoby mu horelo.

Z Thornovho výrazu som pochopil, že na ten Táliin trik s hmlou nenaletel. Tušil, kto sme. Len vyčkával, kým zistí, prečo tam sme.

„Nepozerajte sa na tých dvoch,“ prikázala nám Tália. „Musíme počkať na vhodnú chvíľu a potom ich odviešť. Tvárte sa, akoby vás vôbec nezaujímali, nech ho zvedieme z tej pachovej stopy.“